

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/64/2018
Identifikačné číslo spisu:	6113212485
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6113212485.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. T., bývajúceho v C., O. XXX, zastúpeného JUDr. Martou Šuvadovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o 14.900,07 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 20 C 114/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. augusta 2017 sp. zn. 12 Co 563/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. septembra 2015 č. k. 20 C 114/2013-530 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 13.853,90 € s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 29. septembra 2012 do zaplatenia; nahradiť mu trovy predbežného prerokovania nároku vo výške 622,74 € a trovy konania vzniknuté z titulu zaplateného súdneho poplatku vo výške 20,- € a z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 4.765,39 € na účet zástupkyne žalobcu, všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia; konanie v časti o zaplatenie sumy 630,84 € zastavil; vo zvyšku žalobu zamietol. Dôvodil, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8 T 16/2009 z 22. júla 2010, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 25. mája 2011. V súvislosti v dovolaní namietaným priznaním nároku žalobcu na náhradu škody z titulu ušlej mzdy za dobu výkonu väzby od 1. júla 2004 do 22. decembra 2004 prvoinštančný súd právne dôvodil, že tento nárok posudzoval podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2003. Vecne dôvodil, že v konaní bolo preukázané, že uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2 Tp 91/2004 zo 4. júla 2004 bol žalobca vzatý do väzby, ktorá začala plynúť 1. júla 2004 o 7.40 hod. a bola vykonávaná v Ústave na výkon väzby v Leopoldove. Uznesením Krajského súdu Banská Bystrica pod sp. zn. Pš 47/2004 z 18. novembra 2004 bol žalobca prepustený z väzby na

slobodu, proti uzneseniu bola podaná sťažnosť, ktorá bola uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 To 105/2004 z 22. decembra 2004 zamietnutá. Za nesporné považoval, že so žalobcom bol skončený služobný pomer a uzavrel, že k prepusteniu zo služobného pomeru žalobcu došlo len v dôsledku trestného stíhania a vznesenia obvinenia a teda príčinou škody žalobcu nie je vedľajšia príčina, ktorou je prepustenie zo služobného pomeru, pretože aj táto skutočnosť je v príčinnej súvislosti s uznesením o vzatí do väzby, čomu predchádzalo vznesenie obvinenia. Tieto skutočnosti vyplývajú i z odôvodnení rozhodnutí riaditeľa colného úradu o prepustení zo služobného pomeru k 24. augustu 2004, pričom žalobca bol vzatý do väzby už 1. júla 2004 a trestné stíhanie sa týkalo skutkov z roku 2003 a zároveň bol prepustený pre porušenie základných povinností colníka podľa § 44 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov za skutky z 31. augusta 2003, 27. septembra 2003 a 31. októbra 2003, teda až po začatí trestného stíhania a vzatí do väzby. Žalobcovi tým vznikla škoda, strata na mzde vo výške 3.404,09 €, ktorú mu súd prvej inštancie priznal.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 31. augusta 2017 sp. zn. 12 Co 563/2015-595 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade škody v časti, v ktorej bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 9.580,17 € s príslušenstvom potvrdil a v časti, v ktorej bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy predbežného prerokovania nároku vo výške 622,74 € a v časti výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v tomto rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje rozhodnutie v časti napadnutej dovolaním, t. j. v časti náhrady škody titulom ušlého zisku, ušlej mzdy za obdobie väzby od 1. júla 2004 do 22. decembra 2004 vo výške 3.404,09 € potvrdil ako vecne správne, pričom poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru, bolo preskúmané v rámci správneho súdnictva, kde nebolo spochybnené, avšak z hľadiska tejto časti uplatňovaného nároku je to irelevantné, keďže z okolností a časových súvislostí týkajúcich sa prepustenia žalobcu zo služobného pomeru možno vyvodiť, že dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru boli totožné skutky, pre ktoré bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie a z ktorých bol neskôr spod obžaloby oslobodený. Argumentáciu žalovanej z jej odvolania, že v prípade posudzovania dôvodov na prepustenie zo služobného pomeru sa skúmajú iné skutočnosti, ako pri posudzovaní dôvodov pre odsúdenie v trestnom konaní, je v zásade správna, v predmetnej veci však treba brať do úvahy podstatnú skutočnosť, a to, že hoci žalobca sa mal dopustiť predmetných protiprávných konaní 31. augusta 2003, 27. septembra 2003 a 31. októbra 2003, k jeho prepusteniu zo služobného pomeru nedošlo bezprostredne po konštatovanom protiprávnom konaní, ale jednoznačne až po tom, ako bolo voči nemu vznesené obvinenie a ako bol vzatý do väzby. Z toho jasne vyplýva priama príčinná súvislosť medzi začatým trestným stíhaním voči žalobcovi a skončením jeho služobného pomeru. Dodal, že príčinná súvislosť by absentovala len v tom prípade, ak by k prepusteniu žalobcu zo služobného pomeru došlo v primeranej dobe od konštatovaných protiprávných konaní a ešte predtým, ako bolo žalobcovi vznesené obvinenie a ako bol vzatý do väzby. V takom prípade by žalobcovi mohol vzniknúť potenciálny nárok na náhradu škody len z titulu eventuálneho nezákonného rozhodnutia o jeho prepustení zo služobného pomeru, ak by príslušným orgánom bola konštatovaná nezákonnosť rozhodnutia o jeho prepustení zo služobného pomeru.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej tiež „dovolatelka“) a to v časti, v ktorej jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 3.404,09 € s príslušenstvom ako náhradu ušlej mzdy žalobcovi za obdobie trvania väzby od 1. júla 2004 do 22. decembra 2004. Prípustnosť dovolania odôvodnila dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Všeobecne o prípustnosti a odôvodnenosti dovolacieho dôvodu podľa § 421 písm. a/ CSP poukázala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017. Za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania považovala skutočnosť, že rozhodnutie v tejto veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorou je posúdenie existencie príčinnej súvislosti medzi uznesením o vznesení obvinenia a náhradou škody v časti ušlého zárobku za obdobie väzby, pričom žalobca bol až po vzatí do väzby prepustený zo služobného pomeru colníka. Dôvodila, že odvolací súd svoje rozhodnutie v časti náhrady škody z titulu ušlej mzdy odôvodnil tým, že z okolností a časových

súvislostí týkajúcich sa prepustenia žalobcu zo služobného pomeru možno jednoznačne vyvodiť, že dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru boli totožné skutky, pre ktoré bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie a z ktorých bol neskôr spod obžaloby oslobodený. Namietala, že odvolací súd sa pri riešení tejto otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a žalobcovi v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním náhrada ušlej mzdy nepatrí. Žalobca bol 25. augusta 2004 prepustený zo služobného pomeru rozhodnutím vydaným v správnom konaní, a to z dôvodu, že žalobca porušil základné povinnosti colníka stanovené v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov, čím porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Príčinu straty na zárobku je preto od tohto momentu možné vzhliadať výlučne v predmetnom personálnom rozkaze a strata príjmu tak bola dôsledkom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, nie dôsledkom uznesenia o vznesení obvinenia, či rozhodnutia o väzbe. Poukázala na príčinnú súvislosť, kauzálny nexus, keď sa vyžaduje, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede, teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda, za ktorú je požadovaná náhrada a zisťuje sa príčinná súvislosť práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmou poškodeného a konkrétnym protiprávnym konaním škodcu, prípadne inou skutočnosťou. Poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu z 31. januára 2012 sp. zn. 6 MCdo 11/2010. Dodala, že v danom prípade nebola splnená podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu a stratou na zárobku, nakoľko je skutkovo ustálené, že žalobcova strata príjmu bola spôsobená jeho prepustením zo služobného pomeru personálnym rozkazom z 25. augusta 2004. Na podporu svojej argumentácie poukázala na právny názor uvedený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), sp. zn. IV. ÚS 296/2014 zo 6.5.2015, ako i na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 113/2008 z 26. mája 2009, sp. zn. 1 Sžo 385/2009 z 22. marca 2011, sp. zn. 4 Sžo 10/2011 z 23. marca 2011. Odvolací súd priznaním náhrady ušlej mzdy žalobcovi za obdobie väzby od 1. júla 2004 do 22. decembra 2004, konštatovaním existencie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a trestným stíhaním žalobcu nerešpektoval ustálenú judikatúru najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a súčasne navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) až do rozhodnutia o dovolaní žalovanej.

4. K dovolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol dovolanie žalovanej zamietnuť. Namietal, že žalovaná nesprávne poukazuje na rozhodnutia správneho súdnictva, rozhodnutia, ktoré nie sú totožné so skutkovým stavom, aký nastal u žalobcu, keďže žalobcovi nielen že bolo vznesené obvinenie, ale bol aj vzatý do väzby a aj v prípade, že by nebol prepustený zo služobného pomeru, tak objektívne nemohol vykonávať prácu po dobu, kedy bol väzobne stíhaný. Namietal, že k prepusteniu zo služobného pomeru nedošlo v primeranej lehote od konštatovaných protiprávných skutkov. Vzatie do väzby, ako aj uznesenie o vznesení obvinenia jednoznačne predchádzali prepusteniu z pracovného pomeru, vzhľadom na čo je daný bezprostredný súvis. Záverom uviedol, že žalovaná ani neuviedla, ako by mala byť právna otázka správne riešená.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ CSP) skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP, veta pred bodkočiarkou) prípustnosť dovolania. Dospel pritom k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Práve naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti niektorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky dovolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

11. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

12. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa u ť rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“.

13. Dovolateľka vymedzila právnu otázku ako „posúdenie existencie príčinnej súvislosti medzi uznesením o vznesení obvinenia a náhradou škody v časti uplatneného a priznaného ušlého zárobku.“ Takto vymedzená otázka, otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je však otázkou skutkovou.

14. Dovolateľka poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu z 31. januára 2012 sp. zn. 6 MCdo 11/2010, konkrétne bod 43 až 45 odôvodnenia. Z bodu 43 citovala „Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je

podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala.“ Z bodu 44 citovala „Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť.“ Z bodu 45 „Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu.“ Poukázala na zistený skutkový stav danej veci, z ktorého vyvodila, že aj v nadväznosti na uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu z 31. januára 2012 sp. zn. 6 MCdo 11/2010 má za to, že nebola splnená podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu a stratou na zárobku, nakoľko je ustálené, že žalobcova strata príjmu bola spôsobená jeho prepustením zo služobného pomeru personálnym rozkazom z 25. augusta 2004.

15. Dovolací súd však dospel k záveru, že žalovanou uvádzané rozhodnutie sa nielen že týka skutkovo odlišnej veci a len všeobecné úvahy o príčinnej súvislosti ako podstatného prvku zodpovednostnej skutkovej podstaty, na ktoré dovolateľka poukázala, nepreukazujú odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ak toto uznesenie najvyššieho súdu bolo zrušené nálezom ústavného súdu z 12. februára 2013, sp. zn. III. ÚS 307/2012.

16. Dovolateľka ďalej poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 113/2008, 1 Sžo 385/2009, 4 Sžo 10/2011 a tiež nález ústavného súdu zo 6. mája 2015 sp. zn. IV. ÚS 296/2014. Bez ohľadu na absenciu argumentácie žalovanej, ktorá by objasňovala riešenie konkrétne danej právnej otázky v uvedených správnych rozhodnutiach, v ktorých sa rieši otázka nezhodnosti trestnoprávnej zodpovednosti a skutočností, ktoré tvoria podklad pre personálne opatrenie, prípustné zo služobného pomeru, dovolací súd musí konštatovať, že označenie uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu a ústavného súdu nenapĺňa pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu tak, aby ním dovolateľka naplnila predpoklady vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2018 pod č. 71, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. Vzhľadom na to, že v rozhodnutiach Sžo uvedených žalovanou rozhodoval najvyšší súd ako súd odvolací v rámci správneho súdnictva a nie dovolací, a zároveň pod pojmom dovolací súd možno rozumieť len najvyšší súd a nie aj ústavný súd, nedošlo k naplneniu podmienok predpokladaných ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

17. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalovanou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania. Najvyšší súd preto odmietol dovolanie žalovanej podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP ako procesne neprípustné.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3

veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.